Întrebare și răspuns

Întrebarea 3: Trebuie noi, ca și credincioși, să adresăm rugăciunea pentru masă lui Dumnezeu, ca Tată, sau Domnului Isus? (Geneza 1.29; 9.2b,3; Matei 14.19; Luca 24.30; Faptele apostolilor 27.35; Romani 14.6; 1 Corinteni 10.21b,26; 1 Timotei 4.3-5; Iacov 1.17)

Răspunsul A:

Putem găsi răspunsul la această întrebare în pasajele biblice menționate? Geneza 1.29 și 9.2b,3 ne spun că „Dumnezeu" i-a dat omului mai întâi „orice iarbă care face sămânță", precum și toate roadele pomilor, iar mai târziu și „tot ce se mișcă pe pământ și toți peștii mării" — adică animalele — ca hrană. În Matei 14.19 și Luca 24.30, Domnul Isus este cel care oferă hrana, dar nu ca dătător inițial, ci ca Cel care primește de la *Dumnezeu* și o dă mai departe ucenicilor, pentru că El a mulțumit („a binecuvântat" = a lăudat, a mulțumit) pentru aceasta înainte de a o da mai departe. În Faptele apostolilor 27.35, Pavel I-a mulțumit lui *Dumnezeu* pentru mâncare. În Romani 14.6 se spune: „... pentru că Îi mulțumește lui *Dumnezeu*." În 1 Corinteni 10.21b,26, *Domnul* este Cel la masa căruia avem parte și al cărui „este pământul și plinătatea lui". În 1 Timotei 4.3-5 se vorbește întotdeauna despre *Dumnezeu* în legătură cu mâncarea. Iacov 1.17 ne spune: „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit *coboară de sus,* de la Tatăl luminilor ...", adică de la *Dumnezeu*, așa cum ne arată versetul următor (versetul 18). — Vedem că aceste pasaje nu răspund direct la întrebarea noastră, dar totuși ne ajută, deoarece, cu excepția 1 Corinteni 10.21b,26, ele ni-L prezintă pe *Dumnezeu* ca pe Dătătorul, și chiar dacă știm că și Domnul Isus este „Dumnezeu" (Ioan 1.1; Romani 9.5; Tit 2.13; Evrei 1.8; 1 Ioan 5.20c), totuși, în rest, numele „Dumnezeu" din Noul Testament ne indică întotdeauna pe „Tatăl", așa cum afirmă Pavel în 1 Corinteni 8.6: „... totuși pentru noi este *un singur* **Dumnezeu**: **Tatăl**, din care sunt toate, și noi pentru El, și *un singur Domn: Isus Hristos,* prin care sunt toate, și noi prin El." Deoarece mulțumirea pentru ceva îi revine întotdeauna celui care îl dăruiește, iar Dumnezeu, Tatăl, este Cel care dăruiește („din care sunt toate" și de la care vine „orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit"!), ar fi deci corect să-I mulțumim la masă lui *Dumnezeu, Tatăl,* pentru daruri. — Dar cum rămâne cu 1 Corinteni 10.21b,26 — nu contrazice acest pasaj ideea de mai sus? Nu; pentru că în acest pasaj nu este vorba despre primirea darurilor și, prin urmare, nici despre întrebarea cui trebuie să-i mulțumim ca dăruitor, ci despre realizarea *comuniunii* în care suntem aduși ca mântuiți, în viața de zi cu zi, luând seama cu atenție la ceea ce avem parte și, astfel, în același timp, despre recunoașterea Domnului ca **Domn** al nostru și ca Domn peste toate (pentru că moartea Sa este temelia acestei comuniuni — El ne-a *răscumpărat* cu un preț atât de mare! și nu numai pe noi!); — în tot ceea ce ne bucură și în tot ceea ce savurăm, El stă înaintea noastră ca **Domn**; de aceea este „paharul *Domnului*" pe care îl bem, „masa *Domnului*" la care luăm parte, și de aceea se spune în versetul 26: „*Al Domnului* este pământul și plinătatea lui!" Aceasta corespunde în întregime Psalmului 24, din al cărui prim verset sunt citate cuvintele menționate. („DOMNUL" — „Împăratul gloriei!" Știm că aceasta se referă la Domnul, prin care și pentru care totul este creat — care este Moștenitorul tuturor lucrurilor și care odată va domni peste toate ca „Împărat al gloriei"!).

Putem găsi un alt indiciu în Evanghelia după Ioan, în următorul pasaj: atâta timp cât este vorba de *mântuirea păcătosului pierdut,* Domnul Isus, *Fiul,* este Cel care dă ceea ce are nevoie

păcătosul: „apă vie” (Ioan 4.10-14; 7.37), „viața eternă” (Ioan 10.28; 17.2), „cuvintele” Tatălui (Ioan 17.8); dar apoi, după ce au primit acestea și au dobândit statutul de *copii* ai lui Dumnezeu, Îl vedem pe *Tatăl* ca fiind Cel care *dă* (Ioan 14.16; 15.16; 16.23b), iar pe *Fiul* ca pe Cel care *face* ceea ce trebuie făcut (Ioan 14.13,14; 15.26 — „a trimite”, nu „a da”! — 16.7). Fiul apare ca *Dăruitor* în Ioan 14.27a, dar acolo este vorba despre propria Sa pace, pe care, desigur, numai El Însuși, nu Tatăl, o poate da, și în Ioan 17.22, unde este vorba despre gloria pe care Tatăl I-a dat-o și pe care El a dat-o, respectiv o dă celor ai Săi. Aceasta este în deplină concordanță cu versetul citat din 1 Corinteni 8 (versetul 6), unde se spune că totul este de la *Tatăl* și totul este *prin Fiul*. Dumnezeu, **Tatăl,** este *Dătătorul*.

După toate acestea, suntem convinși că, potrivit Scripturii, **Dumnezeu**, **Tatăl**, este Dătătorul darurilor pe care le primim pentru nevoile trupului nostru și că, prin urmare, ar trebui **să ne îndreptăm rugăciunea de mulțumire către El.** Suntem, de asemenea, convinși că Îi este plăcut când noi înțelegem aceasta și procedăm astfel. Ar trebui să ne preocupe să obținem claritate în toate lucrurile prin prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu, pentru a fi pe placul Lui în toate — fie că este vorba de rugăciunile noastre, de vorbele noastre sau de faptele noastre. Dar dacă ar fi doar o chestiune de cunoaștere și nu una a inimii, aceasta nu ar avea, desigur, nicio valoare înaintea lui Dumnezeu, pentru că *El privește inima!* Aceasta este valabil și în ceea ce privește rugăciunea de mulțumire la masă, și cu siguranță o rugăciune de mulțumire adresată Domnului Isus, care vine dintr-o inimă cu adevărat recunoscătoare, Îi este mai plăcută decât o rugăciune de mulțumire conformă cu Scriptura și corectă din punct de vedere formal, pe care o rostesc doar buzele. —

În încheiere, am dori să atragem atenția asupra unui aspect, care ar putea fi de folos unora dintre cititorii acestor rânduri: rugăciunea de la masă înainte de începerea mesei ar trebui să corespundă ocaziei, adică să fie o mulțumire pentru daruri, dar nu o rugăciune lungă în care se aduc în discuție tot felul de lucruri, care nu au nimic de-a face cu aceste daruri, mulțumirea propriu-zisă fiind în acest caz doar un adaos secundar. O mulțumire scurtă și din inimă pentru daruri și, în funcție de cât de plină este inima, o laudă a măreției Sale, ar trebui să fie conținutul rugăciunii de la masă, poate cu o scurtă pomenire în rugăciune pentru semenii noștri, în special pentru acei copii ai lui Dumnezeu care se află în nevoie. — Să învățăm să ne lăsăm din ce în ce mai mult călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și în această privință! — Th. K.

<u>Răspunsul redactorului:</u>

Ultimul paragraf al acestui răspuns, deși scurt, dar profund și frumos, este foarte demn de remarcat. De câte ori oare au tremurat gospodinele pentru calitatea și căldura mâncării lor, mai ales în prezența oaspeților străini, când stăpânul casei nu se mai oprea din rugăciunea sa „pentru masă”, care ar fi fost mai potrivită într-o cămăruță decât *înainte* de masă — sau ar fi fost mai potrivită după masă! Căci dacă nu toți oaspeții credincioși se roagă din toată inima, ci (sunt nevoiți) se gândesc la altceva, atunci binecuvântarea și ascultarea rugăciunii sunt puse foarte mult sub semnul întrebării. Sau ar trebui aceasta să fie cumva o „predică”? Cât de nepotrivită și de lipsită de binecuvântare ar fi atunci! — Să ne gândim totuși la ceea ce subliniază și răspunsul A din penultimul paragraf: *„Domnul privește inima!”* Aceasta se aplică cu siguranță în cea mai mare măsură vieții noastre de rugăciune.

În ceea ce privește răspunsul în sine, nu este nevoie să spun că are aprobarea mea cea mai deplină și, cu siguranță, și pe cea a majorității cititorilor, în special a celor care *„prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul”* (Evrei 5.14).

Aș dori să subliniez și să completez explicațiile dragului nostru colaborator cu câteva remarci.

În primul rând, fac referire cu insistență la prețiosul răspuns al fostului nostru drag colaborator K. O. St. (†) la întrebarea: „Către cine și cum trebuie să ne rugăm etc.?” din Anuarul 16, întrebarea 4 (pagina 39 și următoarele), care aruncă lumină și asupra chestiunii de față.

În Scriptură nu avem rugăciuni pentru masă scrise cuvânt-cu-cuvânt și, de asemenea, în ea găsim doar rare ocazii de rugăciune înainte de masă, astfel încât nu am putea spune neapărat că ar fi chiar contrar Scripturii să ne rugăm Domnului Isus înainte de a primi darurile trupești. Prin urmare, dacă credincioșii, care din necunoaștere spirituală sunt obișnuiți să se roage: „Vino, Doamne Isuse, și fii oaspetele nostru și binecuvântează-ne pe noi și ceea ce ne-ai dăruit din har!”, ne-ar întreba dacă această rugăciune ar fi „contrară Scripturii”, eu nu aș spune: „da, este!”, ci aș încerca să le arăt — așa cum urmărește și răspunsul de mai sus — că noi, credincioșii de astăzi, ne bucurăm de *privilegii mai mari* (fără a mai vorbi de faptul că rugăciunea de mai sus este rostită și de foarte mulți necredincioși, inclusiv de copii, și astfel este adesea doar o vorbărie!), că noi am venit la *Tatăl* prin Hristos, așa cum Domnul Însuși a lăsat să se spună alor Săi după Învierea Sa, în Ioan 20.17: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru!” (cât de prețios!). Și nu este oare așa, după cum scrie în esență colaboratorul nostru, că, atunci când apostolii (în special Ioan) vorbesc despre mântuirea păcătosului, Domnul Isus este numit Dătătorul, dar, de îndată ce este vorba despre *drepturile copiilor,* se vorbește despre Dumnezeul și Tatăl nostru?! Aceasta nu se poate observa doar în Evanghelia după Ioan.

Colaboratorul nostru subliniază că, atunci când în rugăciunile din pasaje se vorbește despre Dumnezeu, se referă la *Tatăl* nostru conform cu 1 Corinteni 8.6, și aș dori să menționez încă câteva pasaje din care reiese fără echivoc pentru mine că ar trebui să ne rugăm *Dumnezeului și Tatălui nostru* de îndată ce este vorba despre nevoile vieții noastre: Filipeni 4.6,19,20, într-un context care vorbește mai mult despre lucrurile pământești exterioare decât despre cele cerești; la fel și 1 Petru 5.6,7! Și dacă citim pasajul din 2 Corinteni 9.7-15, vom descoperi cui se cuvin mulțumirile în privința lucrurilor exterioare, trupești (ca să nu spun chiar „pecuniare”)[1] (compară cu versetele 10 și 11!). Și încă un pasaj: 1 Timotei 6.17 și versetele următoare. Și cu aceasta pasajele nu se epuizează! Dar acum încă o indicație! Știm că așa-numita rugăciune „Tatăl nostru” nu este dată pentru credincioșii chemării actuale; în Anuarul 6, întrebarea 7, și în special și în întrebarea 4 de mai sus din Anuarul 16 (K. O. St. †), pagina 41, se scrie pe larg despre semnificația și destinația rugăciunii „Tatăl nostru”, dată în special pentru Împărăția de o mie de ani! — dar întreb: dacă deja ucenicii de atunci au fost învățați de Domnul că ar trebui să se roage astfel: „Tatăl nostru … pâinea noastră zilnică dă-ne-o nouă astăzi!” (Matei 6.11; Luca 11.5 „în fiecare zi”) — cu cât mai mult temei avem noi, cei care *am fost conduși la Dumnezeu* (1 Petru 3.18) și care avem dreptul să ne adresăm Lui cu „Ava, Tată!” (Romani 8.15), să-I mulțumim zilnic, din adâncul inimilor noastre înnoite, *Dumnezeului și Tatălui nostru*

[1] Am dori cu adevărat să învățăm să fim mai recunoscători în toate lucrurile, mai ales în vremuri de nevoie sfântă, când atât de mulți suferă de foame; nu ar trebui să luăm nimic ca pe ceva de la sine înțeles și ar trebui să-I *mulțumim Tatălui* chiar și pentru un măr sau pentru orice altă mică bucurie! F.K.

pentru pâinea zilnică pe care El, în mila Sa, ne-o dăruiește cu adevărat! Nu că *ar trebui* neapărat să-I cerem binecuvântarea pentru *mâncare* în rugăciunea de la masă — unii frați nu fac aceasta, și este corect: ceea ce El ne dăruiește este deja binecuvântat în sine, tocmai *pentru că* vine de la El (conform cu Iacov 1.17) – ci să-*L* lăudăm din toată inima, să-*I* mulțumim, să-*L* adorăm pentru bunătatea Sa părintească, care Se gândește cu atâta dragoste la noi; aceasta nu este decât ceea ce se cuvine pentru noi, copiii Săi iubiți!

Dar oare Domnul Isus nu este neglijat prin aceasta? Nu, niciodată, pentru că, în primul rând, El este Cel *prin care* suntem așezați în starea prețioasă de copii și în care avem acces la Tatăl (Ioan 1.11-13 și Romani 8; Efeseni 2.18 etc.), și apoi El S-a străduit mereu și continuă să o facă și acum, prin Duhul Sfânt, să le arate celor ai Săi prețiozitatea iubirii Tatălui, a inimii Tatălui, a casei Tatălui și a Numelui Tatălui (Ioan 14-17), și astfel putem fi pe deplin siguri că nimeni nu se bucură mai mult decât El când noi Îl onorăm pe Tatăl, și prin nimic El, Fiul, Domnul nostru glorios, nu este mai mult glorificat decât prin faptul că ne bucurăm de iubirea „Tatălui Său și Tatălui nostru, a Dumnezeului Său și Dumnezeului nostru", mulțumind și lăudând-o și trăind în ea. La fel cum Tatăl veghează asupra gloriei Fiului și a lucrării Sale pentru noi și în noi, tot așa și Fiul veghează asupra gloriei Tatălui (Ioan 5.23; 8.49,50,54!). În plus, noi ne rugăm totuși lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de obicei *„în Numele Domnului Isus",* ceea ce este pe deplin biblic! Astfel, Îi onorăm mereu pe amândoi!

Încă o scurtă observație: pasajul din Faptele apostolilor 27.35 este important pentru mine în ceea ce privește subiectul nostru în mai multe privințe! El susține, desigur, învățătura (compară cu răspunsul A!) că trebuie să ne rugăm lui *Dumnezeu* (Tatăl nostru) înainte de masă, dar arată, de asemenea, că ar trebui să ne rugăm deschis și liber înainte de mese chiar și în prezența celor neconvertiți [iar bărbații credincioși în aer liber cu capul descoperit! 1 Corinteni 11.4,7!]; este, de altfel, și o mărturie înaintea lumii! În plus, mi se pare că ne învață și către cine trebuie să ne îndreptăm rugăciunea atunci când sunt necredincioși prezenți: către *Dumnezeu!* Cu alte cuvinte: în fața necredincioșilor, în rugăciunea de dinaintea mesei nu se folosește apelativul „Tată" (și, desigur, nici „Doamne Isuse"), ci Dumnezeu, pentru că „El este și Dumnezeul neamurilor"! (Romani 3.29) Să se compare și cuvintele lui Pavel — în același capitol Faptele apostolilor 27.21-26 și altele!). — În concluzie, încă o dată: în fața urechilor necredincioșilor, în rugăciunea de la masă Îi mulțumim în primul rând lui Dumnezeu ca Dătător al tuturor darurilor, în timp ce în cercul familiei lui Dumnezeu, în cercul copiilor lui Dumnezeu, învățați conform Scripturii, Îi mulțumim *„Dumnezeului și Tatălui nostru"* sau *„lui Dumnezeu, Tatăl nostru"* și altele asemenea pentru toată *bunătatea Sa, darurile* și *binefacerile Sale.*

El, Dumnezeul nostru, căruia îi mulțumim zilnic pentru darul Său *de nespus* (Hristos!) (2 Corinteni 9.15), să ne dea și în aceste lucruri mai multă lumină din Cuvântul Său! F. K.

Titlul original: *Frage 3: Haben wir Gläubige das Tischgebet an Gott, den Vater, oder an den Herrn Jesus zu richten?*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 63-67, Vol. 18, Anul 1933.